

IZ SONČNE ZAMBIJE

Leto 27, Misijonska nedelja, 1997

AFRIKA ŽIVI

Poročila, ki prihajajo iz različnih afriških držav, dajejo vtis, da se Afrika podira, da umira in da upanja skoraj ni. Vendar pa tisti, ki Afriko navznotraj bolje poznajo, vedo, da so to le porodne bolečine novega kontinenta, ki bo stopil na prizorišče, ne le z nogometom, temveč tudi z duhovnostjo. Zambija je zelo prisluhnila klicu Papeža Janeza Pavla, ki vabi Afriko, naj bo misijonska. Upajmo, da je ta klic zmo, ki je že vzkliko in bo kmalu zraslo v visoko drevo.

DRAGI PRIJATELJI

Pišem, ne, ker bi imel kaj pisati, ampak ob bližajoči se Misijonski nedelji bi rad povedal tistim, ki se zame zanimajo, da sem živ in še vedno uporaben. Sem kakor ponavadi. Mi je zelo lepo. Uživam "svojo tretjo mladost". Prejšnjo nedeljo sem imel dvanajst porok in krstil petindvajset njihovih otrok. Veliko pisarniškega dela je pri tem. Tudi danes sem blagoslovil dve poroki. Ena od njih je bila poroka drugoverca. Krstil sem sedem njihovih otrok. Bilo je zelo lepo. Ob podelitvi miru je bilo sto in sto otrok ob oltarju. Vsi vsihičeni smo si delili božji mir. In nobenega hrupa niso delali. To je bilo res religijozno doživetje. Kako naj se v taki atmosferi postaram? Pa še vi mi ostanite mladi.

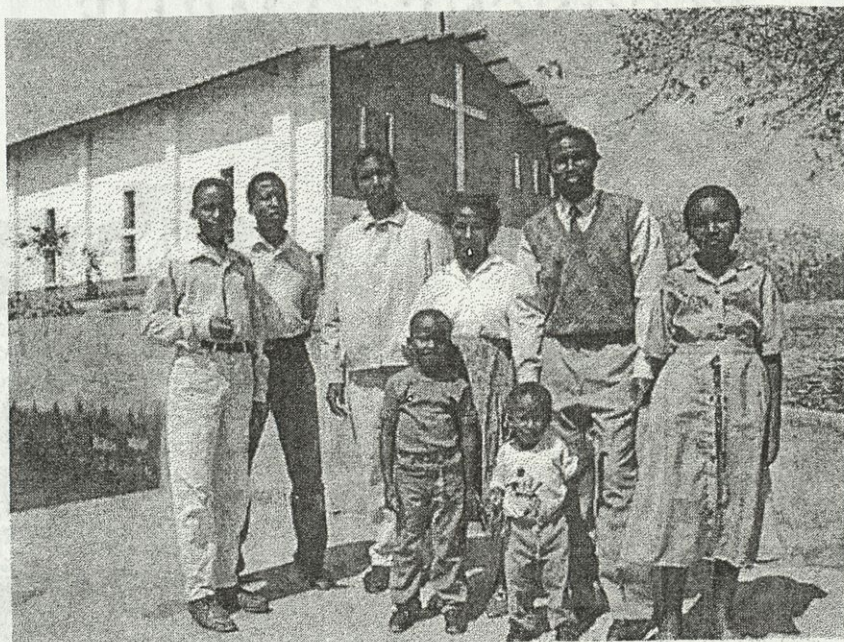
Sicer pa je Matero v teh dneh videlo zamenjavo kaplanov. P Joachim Chisempere odhaja na nadaljni študij. Pridružuje pa se nam irski jezuit p. Charles Searson. Sprememba ponavadi poživi. V Gospodu,

p. Radko Rudež

STOLETNICA SVETE TEREZIJE

Lep pozdrav vsem prijateljem in dobrotnikom male Cvetke. Prav v tem času praznujemo njeno stoto obletnico. Iz nebes nam trosi rože. V septembru smo vgradili okna in vrata, pa tudi zidovi so že zrasli do vrha, čeznje dodamo še betonski obroč. Materijali za streho so že kupljeni in tako bo v Marijinem mesecu Terezika dobila še klobuk. Letos je prvi naliv pred deževno dobo prišel že v začetku septembra in očistil ozračje prahu, tako, da sta september in oktober, že tako najbolj vroča meseca v Zambiji, postala še bolj vroča. Zidarje so bolele roke od težkih betonskih zidakov, sam pa sem bil od sonca rdeč kot ameriški Indijanec! Ko bomo postavljali streho bom verjetno postal kuhan rakl! Tako, dragi dobrotniki, vidite, kako v Zambiji darujemo kakšne kaplje potu za naš skupni napor. Vi doma, mi pa tu. Vam in nam Bog povrnil iz tokrat še posebno sončne Zambije še enkrat: zahvala, prošnja in lep pozdrav!

Edvin Šnobel

Družina dr. Gabriela Ngongo. Ob mami stoji Peter

PRIŠLI SO K NAM IN TU NAŠLI ZATOČIŠČE

Gabriel Ngongo je s svojo družino prišel iz Ruande preko Zaira v Zambijo. Zanj in za njegovo družino smo zvedeli preko jezuitskega koordiniraja za begunce v Zambiji, p. Janeza Mlakarja. Našli so svoje zatočišče v taborišču Maheba, kjer sedaj živi 30.000 beguncev. Gospod Ngongo je zdravnik po poklicu. V taborišču ni mogel prakticirati. Prišel je v Nangomo, kjer smo ga zaposlili junija letos.

Pripovedoval nam je, kako so potovali po Zairu. 700 kilometrov so prepešali po džungli in težko prehodnih predelih Zaira, ostali del pa s tovornjakom in vlakom. Pet mesecev je trajala njihova pot. Peter, šest let star, vidite ga na sliki ob Alojziju, mlajšemu bratu, je celo pot prepešal, medtem ko so najmlajšega bratca nosili na ramenih. Ko sem ga pogledal v oči, se mu prestani napor skorajda niso poznali, našel je zavetje v Nangomi.

Poleg Dr. Ngongoja, živijo v Nangomi še tri druge begunske družine. Dobro so se vključile v naše programe. Veliko odležejo v bolnišnici in pri gradnji. Kot izobraženci se v Ruando ne morejo več vrniti. Izobražence nasprotniki kaj hitro pospravijo. Zato bodo pri nas ostali za nedoločen čas.

Charles je imel v Ruandi veliko hišo, dobro državno službo kot arhitekt, tu pa živi v skromni hiši in mora biti zadovoljen z malo denarja. Evarista skrbi, kako bo vzgojil svojo mongoloidno hčerko. Šola stane in negotovost je pred vrati. Sem si misli: dajmo ustanoviti sklad za naše begunske družine. Vsem beguncem ne moremo pomagati. Morda bi pa tem, ki so z nami, le lahko omogočili človeka dostojno življenje ter jim omilili trdoto begunstva.

p. Stanko Rozman

USTANOVljena JE BILA NOVA ŠKOFIJA

31. avgusta letos je bila ustanovljena nova škofija v Zambiji. Ime nosi po glavnem mestu zahodne province, Mongu. Kdor hoče priti tja, se mora peljati mimo Nangome, skozi Mumbwo in še 600 kilometrov naprej.

V preteklosti je bil to del škofije Livingston. Za prvega škofa v Mongu je bil imenovan oblat p. Paul Duffy, iz ameriške zvezne države Texas.

Našega umetnika Banda je doletela čast, da je zanj izdelal sedež. Prav lepo ga je naredil. Težava je bila v tem, da je bilo delo končano dan pred posvetitvijo. Postavilo se je vprašnje, kako stol spraviti 650 kilometrov daleč po luknjasti cesti. Z voznikom avtobusa je bilo dogovorjeno, da ga pelje v Mongu. Ta pa nas je pustil na cedilu. Odpeljal je mimo naše avtobusne postaje. Takoj ko smo za to izvedeli, smo odpravili za njim in ga v Mumbwi že dohiteli. Za dobro napitnino je stol vzel s sabo, ni pa zagotovil, da bo le tega pravočasno dostavil. Tako smo bili prisiljeni, da se organiziramo in mu sledimo. Poltovornjak je popeljal na pot dva bogoslovca, Edvina, sestre iz Mumbwe ter mene. V primeru okvare avtobusa, bi mi naložili sedež. Vse se je srečno končalo.

Slovesnost je bila prelepa. Navzoči so bili vsi zambijski škofje, podpredsednik države in drugi ugledni gostje. Vsi so se čudili, zakaj je Papež imenoval belca za škofa in ne domačina. Iz govorov in komentarjev pa je bilo čutiti, da so novega škofa ljudje res sprejeli. Afriška cerkev je vesoljna.

Ob tej priložnosti so pohvalili misijonarje, ki so pri svojem delu trpeli lakoto, žejo, bolezni in mnoge neprijetnosti. S svojim življenjem in smrtjo so dali tisto, kar jim je bilo najdražje, Jezusa Kristusa. Plačali so visoko ceno, da bi Afričani postali božji otroci. Njihova vera in zvestoba delu evangelizacije, nam je omogočila, da smo danes božja družina.

Novi škof Paul Duffy se je zahvalil vsem, ki so prispevali k ustanovitvi nove škofije, predvsem pa tistim, ki so pomagali graditi bolnice, ceste, mostove... Obljubil je, da se bo močno trudil pri evangelizaciji svoje škofije, mnoge podružnice pa bo v kratkem povzdignil v župnije. Novi škof nam je privatno obljubil, da se bo v Nangomi ustavil, napolnil avtomobil z gorivom in popil čaj.

Kristina Leskovec

Ne naveličajmo se, ko delamo dobra dela,
zakaj če se ne utrudimo, bomo ob svojem času želi.
Dokler torej še utegnemo, delajmo dobro vsem,
še posebno pa bratom v veri.

(Gal, 6-9, 10)

Kljub temu, da je obdobje sušne dobe, so nas že presenetile prve plohe. Bili smo presenečeni ob prvih kapljah. Ljudje se sprašujejo, kakšno bo letošnje deževno obdobje. Glede na lansko leto, so zelo optimistični, kljub temu, da vremenoslovci napovedujejo sušo. V začetku septembra smo začeli z oranjem. S traktorjem, ki je dar MIVE, smo zelo zadovoljni, kaj šele s plugom. Ljudje so zares hvaležni. Radi vprašajo za nasvet. Pogovor o dobri letini jih vzpodbuja.

Dela na farmi tečejo in z veseljem vam lahko povem, da sem zadovoljna, ko gledam rezultate in zadovoljne ljudi, ki pomagajo.

Že tretjič nas je obiskal g. nadškof Medardo J. Mazombwe. Prišel je s skupino štirinajstih zdravnikov, ki so ravno diplomirali. Čudili so se razvoju v našem predelu, še posebno pa vsem projektom. Bili so presenečeni, ko smo jim povedali, da si vso hrano pridelamo doma. Nadškof Mazombwe nas sedaj polnomočno podpira.

V dogovoru s sestrami smo sklenili, kar smo že dolgo sanjali: pomagati sirotam. Že sedaj šolamo nekaj otrok. Ljudje umirajo za AIDS-om, pogrebi se vrstijo, otroci ostajajo brez staršev. Stare matere skrbijo za petnajst in več otrok, kljub temu, da nič nimajo. Zatekajo se na misijon po pomoč. Samo v naši okolici imamo petsto registriranih otrok, ki so potrebni pomoči. Glede na to, da razvijamo projekte, ki se bodo sami vzdrževali, smo se skupaj z zambijskimi sestrami odločili za zgraditev sirotišnice, ki ga bodo one prevzele in vodile.

Gospa Maxine iz ZDA, ki je nekaj let preživela v Nangomi se je za to delo zelo zagrela. Organizirala je ljudi v njenem kraju Spokane, da nam bodo pomagali. Povabila nas je, da bomo tudi sami potrdili, da se je potrebno zavzeti za otroke in mladino v Zambiji, še posebno sedaj, ko bolezen spodkopava družine. Še en teden je do našega odhoda. Začeli smo z devetdnevnicjo za srečno pot. Ko boste to brali, bomo že v Spokaneu, če bo vse po sreči, se ve. Molite za nas.

Marija Anžič

KRATKE NOVICE

P. LOVRO TOMAŽIN pošilja ob Misijski nedelji prav lepe pozdrave vsem bralcem Sončne Zambije. Pravi, da ga delo z duhovnimi obnovami popolnoma zaposluje.

P. JOŽE GROŠELJ, JOŽE ROVTAR in P. LOJZE PODGRAJŠEK so se vrnili s počitnic osveženi in pripravljeno na nove misijske izzive.

Po sedmih letih se je p. MIHA DREVENŠEK s svojo skupino ponovno odpravil na gostovanje po Sloveniji. Verjetno vas navdušujejo še bolj kot prvič.

ŠTUDENTI MEDICINE pridejo tudi letos v Zambijo. Prva skupina pride že 9 oktobra, za tem pa še tri, kar bo rekord za Nangomo.

V PRESTOLNICI smo imeli več sumljivih požarov. Zgorele so stojnice na trgu, vladni kabinet, nato pa še banka. Vsi mislijo, da je to delo Kaunda bivšega zambijskega predsednika, ki bi se spet rad povzpel na stolček. Resnico bomo kmalu zvedeli.

PROMETNE NESREČE se dogajajo povsod po svetu in so tragične. Blizu našega misijona se je prevrnil tovornjak, ki je peljal 200 ljudi, trideset jih je bilo ranjenih, štirje pa mrtvi. Če ne bi bilo naše bolnišnice bi bilo mrtvih še več.

V župniji NAMPUNDWE smo vlili temelje, cerkve Dobrega Pastirja. Katarina se vam zahvaljuje za pomoč. Posebna zahvala gre njenemu domačemu župniku na Slapu pri Vipavi.

Prijatelj Nangome G. ELIAS CHIPIMO je postal zambijski veleposlanik v Nemčiji. Odgovoren je tudi za Slovenijo.

zdajajo: Slovenski misijonarji v Zambiji
 Uredil: P. Stanko Rozman, S. J.
 Naslov: Nangoma Mission Project,
 P. O. Box 01 Nangoma, Zambia
 Tel. / Fax. 260 1 800 293

Cerkev Sv. Terezije v gradnji